

er at skulle forsvare Landet under alvorlige Forhold, og vænner Befolkningen til at betragte det som en given Ting, at Selvopgivelse er det, der skal være Rettesnoren i dansk Politikk. Om det er Kærlighed til Fædrelandet, ved jeg ikke, men andre ere i alt Fald berettigede til at tro, at det ærede Medlem kan give bedre Beviser i saa Henseende end dette.

Sige over for den ærede Ordfører, hvis vanskelige Stilling jeg meget vel forstaa, vil jeg dog udtale, at naar Vælgerne lægge et stærkt Tryk paa deres Repræsentanter, er der ogsaa noget i Grundloven, som det ærede Medlem med sin Selvstændighed og udviklede Væresfølelse ikke vil bestride Gyldigheden af, der hedder, at Repræsentanterne kun ere bundne ved deres Overbevisning, og skulde det ærede Medlem og andre være overbeviste om, at nogle af disse Rægtelser ere usvarlige, er det aldeles ligegyldigt, om deres Vælgere have udtalt større eller mindre Ønsker ganske i Almindelighed i anden Retning. Naar det ærede Medlem — det gjorde den ærede Ordfører ogsaa i Fjor — stadig vilde hævde, at det er fri Bevilling og et ekstraordinært Budget, saa maa jeg for mit Bedkommende — og jeg tror virkelig at have fuld Ret i saa Henseende — bestemt bestride, at den Frihed er saaledes at forstaa ganske i Almindelighed. Hvis der paa Hærløven var opført bestemte Beløb til Krudt og Kugler og moderne Indretninger af forskellig Art og alt, hvad der ellers hører til, for at en Hær kan virke, saa var det en anden Sag, men de allermost ordinære Ting ere henvisse til det ekstraordinære Budget, og der staa man aldeles ikke frit, lige saa lidt som man staa frit over for Bevillinger til f. Eks. Jærnbanernes Bygning og Drift. Hvis man her vilde sige: vi ere kun forpligtede til at bygge og drive Jærnbanerne, men ikke til at foretage Sikkerhedsforanstaltninger, Bekvemmelighedsforanstaltninger, indføre elektrisk Lys eller den Slags Ting, saa tror jeg, det ærede Medlem vil sige: Nej, der er en vis logisk Nødvendighed, som vi ikke kunne se bort fra, og som Trafikkens ordinære Udvikling fordrer, og jeg tror, at den er i endnu højere Grad til Stede ved § 26 for de militære Ministeriers Bedkommende. Naar den højtærede Minister med fuld Føje fremhævede, at man i Fjor gik meget bethellig ned, og at man i Mar ikke en Gang forlanger mere, saa kunde den ærede Minister jo endda have sagt, at der er endda 50,000 Kr. mindre paa det ekstraordinære Budget efter Højremindretallets Forslag. Jeg tror derfor ikke, man kan tale om Militarisme eller om, at man spænder Buen

fra Højremindretallets eller Regeringens Side. Sjældent forekommer det mig, at en Regering har vist sig saa imødelkommende som den ærede Krigsminister. Man hørte jo, med hvilken Sorg han maatte forlade en Del af sine Fordringer. — Til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (M. Klausen) skal jeg blot sige, at naar det ærede Medlem fandt, at jeg havde talt gemtlig forleden Dag, saa ligger det vistnok i, at det ærede Medlem opfatter Alvor som ensbetydende med at bruge Invoktiver og andre Kraftudtryk. Det ærede Medlem mente, at Officerernes Opgave var Sport. Jeg vilde ønske, at han blev sat paa en saadan Prøve, at han saa, af hvad Art den militære Sport er, og han vilde vistnok da komme til Erkendelse af, at den er nok saa alvorlig som al anden Livsgjerning. Naar han talte om Marrestreger og lignende, vil jeg blot sige, at paa den Maade ønsker jeg ikke at give min Mening til Kende.

Bust: Med den ærede fungerende Formands Tilladelse maa det være mig tilladt at give det ærede Medlem, som sidst talte, et kort Tilsvær. Det ærede Medlem begyndte med at sige, at jeg stod paa det Standpunkt, at jeg vilde underminere Militærvæsenet. Deri giver jeg det ærede Medlem fuldstændig Ret. Det vedfender jeg mig fuldstændig, og det har jeg vedfendt mig omtrent saa længe, jeg har haft den Ære at være Medlem af dette Ting. Jeg har troet, at jeg derved var i Stand til baade i Fredens og i Ulykkens Dage at tjene mit Fædreland bedst. Det er min oprigtige Mening, og det ærede Medlem maa virkelig tillade os, som have en fra hans grundforskellig Opfattelse, ogsaa at have vor Mening ved Siden af hans. Jeg vedfender mig fuldstændig, at jeg staa paa det Standpunkt, at jeg vil søge ved alle lovlige Midler, der staa til vor Raadighed, at arbejde for at saa vore militære Udgifter nedsatte. Det har jeg aldrig stukket under Stolen, og jeg vil selvfølgelig gøre, hvad jeg kan for at samle mine Meningsfæller med mig til at gøre det paa en fornuftig og rimelig Maade. Vi høje os for, hvad der efter Lovgivningen skal hdes; men hvad der ligger uden for det af Lovene forlangte, vil jeg saa vidt muligt paa lovlig Maade være med til at reducere. Jeg vil dog spørge det ærede Medlem: Hvad vil han stille op derimod? Saa længe vi ikke træde de bestaaende Love for nær, hvad vil det ærede Medlem saa gøre? Thi der kan jo ikke være Tale om, at det ærede Medlem vil gaa uden for Lovene. Naar vi altsaa kun i fuld Overensstemmelse med Lov-